

РЕШЕНИЕ

№ 6307

гр. София, 12.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 30 състав,
в публично заседание на 15.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Любка Петрова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **5992** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 124, ал. 1 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Образувано е по жалба на Р. П. П. от [населено място], чрез адв. Г. Г. – САК с посочен служебен адрес: [населено място], ПК 1000, [улица], ет. 3 срещу Заповед № 1266з-914/09.06.2020 г. на директора на Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“ – МВР (ГДБОП), с която на основание чл. 90, ал. 1, т. 1 и чл. 92, ал. 1, предл. 2 от ЗДСл му е наложено дисциплинарно наказание „забележка“.

В жалбата се релевират доводи за незаконосъобразност на обжалваната заповед като издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и нарушение на материалния закон. Твърди се, че му е нарушено правото на защита, тъй като изслушването е извършено формално, като в протокола не била отразена нито една дума от това, което е казал пред наказващия орган. На следващо място счита, че е налице нарушение от страна на наказващия орган на принципа на безпристрастност. Сочи, че не е извършил посоченото в заповедта нарушение. Счита, че е подложен на целенасочен и последователен тормоз от 2016 г. до момента, като непрекъснато е проверяван и наказван за дисциплинарни нарушения. Подробни съображения са изложени в жалбата. Прави искане за отмяна на обжалвания акт.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и с адв. Г. – САК (пълномощно л.11), който поддържа жалбата. Счита, че в заповедта няма задължение, въведено в някаква друга нормативна уредба или длъжностна характеристика да попълни теста,

който му е предоставен, както и нерешаването на този тест да води до дисциплинарно наказание. Нито един служител от нито една структура на МВР не бил попълвал такъв тест, което намира за тенденциозно и дискриминационно. Сочил, че му е отказано писмено право на защита. Моли съдът да отмени обжалваната заповед. Претендира присъждане на разноски, съгласно представен списък.

Ответникът – Директор на Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“ – МВР, редовно уведомен, се представлява от юрк. П. (пълномощно л.90). Моли съдът да отхвърли жалбата като неправилна и да потвърди законосъобразността на обжалвания административен акт. Подробни съображения излага в писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, Второ отделение, 30-ти състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно по делото, че жалбоподателят Р. П. П. към датата на издаване на процесната заповед е заемал длъжността главен експерт в сектор 04 „Защита на информацията“ към отдел „Координация и информационно-аналитична дейност“ при ГДБОП, с ранг VI младши.

С докладна записка рег. № 1266р-6819/08.04.2020 г. до директора на ГДБОП, Р. П. докладвал за установено от него използване на Автоматизирана информационна система „Персонална и индустриална сигурност“ от друго лице, което е създадо документи, влияещи върху процедурите по проучване за надеждност, извършени от него. Посочил е, че на 03.04.2020 г., не е бил на работа, но в горе споменатата софтуерна система е регистриран документ изготвен от него.

В тази връзка е разпоредено да бъде извършена проверка и изготвено становище. В становище рег. № 1266р-7288/14.04.2020 г. В. А. – началник сектор „ИТ и компютърни анализи“ към отдел КИАД при ГДБОП, описва какво представлява АИС ПИС и как се работи с нея. Посочено е, че не е установен нерегламентиран достъп до КИ от неупълномощено лице, както и опит за зловредно проникване в системата от външен софтуер (хакерска атака). Системата е достъпна посредством потребителско име и парола за всеки служител, като рискът за осъществяване на нерегламентиран достъп до КИ е сведен до минимум. Организацията на дейността изисква всички служители от сектора, в т.ч. и неговия ръководител, да имат достъп до цялата система, с цел оптимизация на работния процес, взаимозаменяемост, и при производствена необходимост, за определено дело да бъдат извършвани съответните действия и от друг служител на сектора. Всички служители от сектора имат неограничен достъп по ПИС и имат право да генерират формуляри (бланки) по текущите дела при възложена им задача или възникнала необходимост като началника на сектора и ССИ следва да осъществява постоянен контрол върху дейността на правилно и точно въвеждане на данните на проучващите лица, на техните роднини и проверка на определен набор от бланки, нужни за присъединяване към делото съгласно ППЗЗКИ след предоставянето им за подпис на ССИ или директор. В заключение е посочено, че Р. П. не познава технологичните правила за работа с АИС ПИС. П. се е запознал със становището срещу подпис на 19.05.2020 г.

Във връзка със становище рег. № 1266р-7288/14.04.2020 г. на В. А., в което е констатирано непознаване на нормативната уредба по защита на класифицираната информация и на основание чл. 41, ал. 4 от ЗМВР, с цел проверка нивото на знанията по защита на класифицираната информация на гл. експерт Р. П. от сектор „ЗИ“ към

ОКИАД при ГДБОП е издадена Заповед № 1266з-701/24.04.2020 г. от директора на ГДБОП, с която е разпоредено да се проведе изпит, с който да се проверят знанията на П. по защита на класифицираната информация, чрез решаване на тест, който е утвърден с рег. № 1266р-7706/23.04.2020 г. Определена е комисия, която да извърши проверката. Заповедта е връчена на П. срещу подпис на 27.04.2020 г.

В изпълнение на Заповед № 1266з-701/24.04.2020 г., комисията е изготвила протокол рег. № 1266р-8080/30.04.2020 г. В него е отбелязано, че изпитът е започнал в 10:00 часа и приключил в 10:47 часа на 30.04.2020 г. П. се е явил на посочената дата и час, като единствено е преписал на отделен лист, който е прибрал, въпросите на теста, без да отговори на нито един от предоставените му на бланка в теста въпроси.

С покана № УРИ1266р-8931/2/15.05.2020 г., на основание чл. 93, ал. 1 от ЗДСл директорът на ГДБОП е поканил Р. П. да се яви на 19.05.2020 г. в 14:00 часа в сградата на ГДБОП за изслушване, както и да представи в срок до 17:00 часа на 20.05.2020 г. писмени обяснения и да посочи доказателства за твърдяните от него факти и обстоятелства. Видно от направеното отбелязване на поканата, същата е връчена на П. на 15.05.2020 г.

На 18.05.2020 г. Р. П. е подал писмено искане № УРИ 1266р-8981/18.05.2020 г. до директора на ГДБОП, в което е посочил, че по време на всички действия по дисциплинарното производство иска да бъде представляван от адв. Г. и да се явява с него. Желаете да бъде изслушан и лично да представи обясненията си в присъствието на упълномощения от него адвокат, а не да дава писмени обяснения.

В изпълнение на писменото искане подадено от П., е постъпило становище рег. № УРИ 1266р-9146/19.05.2020 г. от началника на СПНОЖОП, в което е посочено, че Р. П. няма правно основание да се явява с адв. Г. Г. за изслушване във връзка с покана № УРИ1266р-8931/2/15.05.2020 г. Жалбоподателят е запознат със становището на 19-05.2020 г.

На 19.05.2020 г. е било проведено изслушване на Р. П. във връзка с установено бездействие от негова страна, с което умишлено не е изпълнил в цялост Заповед № 1266з-701/24.04.2020 г., обективирано в протокол за изслушване № УРИ 1266р-9215/19.05.2020 г.

Допълнително П. е дал писмени обяснения рег. № УРИ 1266р-9216/20.05.2020 г., като същият е посочил, че се явил в указания ден и час пред определената комисия за провеждане на тест. Посочил е, че времето за решаване на теста е било недостатъчно, като успял само да се запознае с поставените му въпроси и отговорите към тях. Решаването на теста изисквало използване на нормативни актове – ЗЗКИ и ППЗЗКИ, с които не разполагал. Моли да бъдат съставени различни тестове със сходни въпроси и отговори, които да бъдат предоставени на случаен принцип както на него, така и на други служители от ГДБОП, ангажирани с дейности по ЗЗКИ и ППЗЗКИ, за да може да се установи дали времето за решаването на такъв вид тест е достатъчно. Счита, че по този начин ще бъде преодоляно съмнението му, че спрямо него не се извършва акт на дискриминация, тъй като никой от служителите освен него не бил подложен на тази извънредна тестова проверка. На следващо място е посочил, че иска да му бъде позволено да се запознае с утвърдената методика за оценяване на отговорите от теста, която счита, че следва да е налична към датата на провеждане на теста и съответно да е била заведена в деловодството на ГДБОП. Поискал е да се запознае със становището, въз основа на което е било преценено, че той единствен от всички служители следва да бъде оценяван с извънреден и непланиран тест.

С административната преписка са представени и кадрова справка на Р. П. П. и длъжностна характеристика рег. № 1266р-24138/31.10.2019 г., с която П. е запознат на 01.11.2019 г.

Със Заповед № 1266з-914/09.06.2020 г. на директора на ГДБОП на Р. П. П. му е наложено дисциплинарно наказание на основание чл. 90, ал. 1, т. 1 - „забележка“, за това, че е извършил дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 89, ал. 2, т. 5 от ЗДСл – неспазване на правилата на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация, във връзка с чл. 6, ал. 1 от Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация – Служителят е длъжен да спазва служебната йерархия и стриктно да изпълнява актовете и заповедите на горестоящите органи и служители от администрацията, с което не е изпълнил, вмененото му служебно задължение в т. 5.28 от длъжностна характеристика рег. № 1266р-24138/31.10.2019 г., с която П. е запознат на 01.11.2019 г. – да спазва изискванията на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация. Прието е, че със своето бездействие П. умишлено не е изпълнил в цялост Заповед № 1266з-701/24.04.2020 г., като с непопълването на нито един от въпросите в теста е възпрепятствал да му бъде направена обективна оценка на знанията от определената комисия, като в същото време това е попречило на комисията да изпълни разпореденото ѝ в заповедта

За доказване на компетентността на издателя на процесната заповед са приложени и приети по делото Заповед № 8121з-1206/02.10.2018 г. на Министъра на вътрешните работи и Заповед № 8121з-924/24.08.2020 г. на Министъра на вътрешните работи.

С допълнителна молба от 01.10.2020 г. по делото са приложени и приети като доказателства и: 1. Писмени обяснения № 1266р-7340/15.04.2020 г. по описа на ГДБОП – МВР; 2. Докладна записка УРИ 1266р-26053/27.11.2019 г. по описа на ГДБОП – МВР; 3. Писмо рег. № 1266р-1116/16.01.2020 г. по описа на ГДБОП – МВР; 4. Писмо УРИ 1266р-545/10.01.2020 г. по описа на ГДБОП – МВР; 5. Докладна записка УРИ 1266р-2715/04.02.2020 г. по описа на ГДБОП – МВР; 6. Докладна записка УРИ 1266р-3004/07.02.2020 г. по описа на ГДБОП – МВР; 7. Докладна записка УРИ 1266р-3482/14.02.2020 г. по описа на ГДБОП – МВР; 8. Докладна записка УРИ 1266р-3483/14.02.2020 г. по описа на ГДБОП – МВР; 9. Докладна записка УРИ 1266р-3862/20.02.2020 г. по описа на ГДБОП – МВР; 10. Докладна записка УРИ 1266р-4007/21.02.2020 г. по описа на ГДБОП – МВР; 11. Докладна записка УРИ 1266р-25267/15.11.2019 г. по описа на ГДБОП – МВР; 12. Писмо УРИ 1266р-25882/22.11.2019 г. по описа на ГДБОП – МВР.

При така установената фактическа обстановка, съдът след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.235, ал.2 от ГПК във връзка с чл. 144 АПК представените по делото писмени доказателства, приема за установено от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт.

Поради това жалбата следва да бъде разгледана по същество.

По основателността на жалбата:

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

На основание чл. 168 от АПК съдът следва да извърши служебно проверка на

законосъобразността на обжалвания ИАА на всички основания по чл. 146 от АПК. Оспорената в настоящето производство заповед е издадена от компетентен административен орган - Директорът на Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“ – МВР, в рамките на предоставените му правомощия по чл. 92, ал.1 от ЗДСл във връзка със Заповед № 8121з-1206/02.10.2018 г. на Министъра на вътрешните работи. Компетентността по налагане на всички дисциплинарни наказания по чл. 90, ал. 1 от ЗДСл, съгласно чл. 92, ал. 1 от ЗДСл, е на органа по назначаването с изключение на случаите по чл. 6, ал. 2 и ал. 3 от ЗДСл. Тези правомощия, съгласно чл. 6, ал. 3 от ЗДСл. могат да се възложат за МВР – и на ръководителите на структури по чл. 37 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/. Със заповед № 8121з-1206/02.10.2018 г. на министъра на вътрешните работи /т. II, т. 9/, на основание посочената разпоредба, министърът на вътрешните работи е възложил правомощията си на дисциплинарно наказващ орган във връзка с налагането на дисциплинарни наказания на директора на ГДБОП, доколкото същият е ръководител на структура по чл. 37 от ЗМВР.

За да проведе дисциплинарно производство, органът по назначаването следва съгласно чл.93, ал.1 от ЗДСл. най-напред да установи факта на допуснатото нарушение/я. Законът го задължава преди да пристъпи към издаването на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание - чл. 93, ал. 1 ЗДСл., да изслуша държавния служител и да му даде срок за писмени обяснения, да събере и оцени посочените от него доказателства. Това негово задължение съответства на конституционното право на защита на служителя и е единственото защитно средство на последния в едно санкционно производство като дисциплинарното. Изслушването на държавния служител и определянето на срок за изготвяне на писмените му обяснения са действия на дисциплинарно наказващия орган, които са предвидени като гаранция за обективното провеждане на дисциплинарното производство, така че в най-голяма степен да бъде предотвратена възможността за съществено увреждане на законни права и интереси на дисциплинарно отговорните лица. Смисълът на разпоредбата (чл.93, ал.1 ЗДСл.) е да осигури възможност на дисциплинарно наказващия орган да получи непосредствени впечатления от поведението на служителя и да си създаде мнение за отношението му към нарушението, като по този начин формира лично становище относно вината и отговорността, като същевременно предостави на привлечения към дисциплинарна отговорност възможност да изрази становището си по случая, да обясни поведението си и да представи доказателства. Целта на закона е да бъде предоставена възможност на държавния служител за защита на законните му права и интереси. Законът предоставя на служителя, спрямо когото е образувано дисциплинарно производство, две възможности за защита, като задължение на наказващия орган е да създаде условия за тяхното реализиране. Право на служителя е да се възползва от тях или не, докато за административния орган остава задължението да осигури тези възможности.

В случая, от представените по делото доказателства се установява, че дисциплинарно наказващият орган е изслушал държавния служител на 19.05.2020 г. и му е дал срок за писмени обяснения, като такива са постъпили от жалбоподателя на 20.05.2020 г., като същите са обсъдени в заповедта за налагане на дисциплинарно наказание. Във връчената му покана за изслушване и даване на писмени обяснения рег. № УРИ 126бр-8931/2/15.05.2020 г. е определена дата 19.05.2020 г и час 14:00 ч. за изслушване, както и дата 20.05.2020 г. и час до 17:00 часа за даване на писмени обяснения.

Предвид това, че поканата е връчена на 15.05.2020 г., а изслушването се е състояло на 19.05.2020 г, жалбоподателя е имал достатъчно време да организира защитата си. Съдът намира също така, че недопускането до участие на адвокат при осъществяването на дисциплинарното производство е процесуално нарушение, доколкото българските граждани имат право на адвокатска защита във всеки един момент, в който преценят, че са засегнати или биха могли да бъдат засегнати техни законни права и интереси /включително и при реализиране на дисциплинарна отговорност/ по аргумент от чл. 134 от Конституцията на РБ.

Съгласно чл.94, ал.1 ЗДСл, дисциплинарните наказания се налагат не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването му. Трайно е разбирането в теорията и практиката, че нарушението следва да се счита за открито, когато органът, компетентен да наложи дисциплинарното наказание, е установил извършеното нарушение и самоличността на извършителя; т.е. от момента, в който съответното длъжностно лице - дисциплинарно наказващ орган е имало обективна възможност да направи извод за наличието или липсата на дисциплинарно нарушение и неговия автор, след като е събрал всички необходими доказателства, данни и информация относно извършваната в тази насока преценка. Съгласно постоянната практика на ВАС, нарушението следва да се счита за открито към датата, когато всички материали по дисциплинарната преписка заедно с решението на дисциплинарния съвет бъдат предоставени на административния орган, от който момент именно дисциплинарният орган е задължен да направи преценката за това извършено ли е дисциплинарно нарушение и налице ли са законовите основания да материализира волята си в административен акт за налагане на дисциплинарно наказание. Следва да се отбележи обаче, че при налагане на дисциплинарно наказание „забележка“ не е нужно изричното образуване на дисциплинарно дело, определяне на дисциплинарен съвет и вземане на неговото становище, както е при дисциплинарните наказания понижение в по- долен ранг за срок от 6 месеца до една година и при уволнението /където задължително следва да има определен дисциплинарен съвет, арг. от чл.96, ал.1 от ЗДСЛ/.

Предвид горното, съдът намира, че в конкретния казус дисциплинарното производство започва с протокол рег. № 1266р-8080/30.04.2020 г., въз основа на който е започнало производството, тъй като с него се открива нарушението и с него се уведомява дисциплинарно наказващия орган. Според трайната съдебна практика, нарушението следва да се счете за открито тогава, когато е установено извършването му от лицето, осъществило с действия или бездействия съответното деяние, времето и място на извършването му, от момента на установяване, че действието на служителя представлява дисциплинарно нарушение. В разглеждания случай дисциплинарното наказание на жалбоподателя е наложено в рамките на преклузивните срокове по чл. 94 от ЗДСл - не по- късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването му.

Съдът счита, обаче, че заповедта е издадена при неспазване на изкисванията за форма и съдържание на акта за налагане на дисциплинарно наказание по чл. 97, ал. 1 от ЗДСл, както и в противоречие с приложимите материално-правни норми. Разпоредбата на чл. 89, ал. 2 от ЗДСл визира

основанията за възникване на дисциплинарна отговорност. За да се реализира такава отговорност следва да бъде установено осъществяването на някое от посочените в текста нарушения или в конкретната хипотеза с оглед мотивите на издадената заповед, наказващия орган следва да установи неспазване на правилата на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация. За да обоснове това нарушение от страна на П. ответникът е посочил, че със своето бездействие П. умишлено не е изпълнил в цялост Заповед № 1266з-701/24.04.2020 г., като с непопълването на нито един от въпросите в теста е възпрепятствал да му бъде направена обективна оценка на знанията от определената комисия. В същото време това попречило на комисията да изпълни разпореденото ѝ в заповедта. Посочено е още, че съгласно чл. 6, ал. 1 от Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация служителят е длъжен да спазва служебната йерархия и стриктно да изпълнява актовете и заповедите на горестоящите органи и служители от администрацията, като служителят П. не е изпълнил вмененото му служебно задължение в т. 5.28 от длъжностна характеристика рег. № 1266р-24138/31.10.2019 г. Така установеното по делото обаче не обосновава неспазване на правилата на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация по смисъла на чл. 89, ал. 2, т. 5 от ЗДСл, както е приел административният орган. Разпоредбата е обща и урежда възможността за налагане на дисциплинарно наказание за неспазване на Кодекса, като предполага запълване на съдържанието ѝ с конкретни законови или подзаконови норми, които са нарушени. Посочената т. 5.28 от длъжностната характеристика от основните/преки задължения на служителя е да спазва изискванията на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация. В случая непопълването на въпросите от теста само по себе си не представлява нарушение по посочената т. 5.28 от длъжностната характеристика на служителя. Т.е. това, че жалбоподателят не е решил теста не сочи, че същият не спазва изискванията на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация.

Реализирането на дисциплинарна отговорност на държавен служител, за неспазване на правилата на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация, не е в никакъв случай самоцел и може да стане само след прецизен, обективен и всестранин анализ на всички обстоятелства. Такова установяване и доказване липсва в оспорваната заповед. Административният орган, не е доказал по категоричен начин дисциплинарното обвинение. Такова доказване не бе проведено и по време на съдебното производство, в съответствие с доказателствената тежест, регламентирана с разпоредбата на чл. 170, ал. 1 от АПК (Решение № 3045 от 17.03.2016 г. по адм.д. № 3554/2015 г. на ВАС; Решение № 13149 от 05.12.2016 г. по адм.д. № 10972/2015 г. на ВАС).

Видно от представените по делото доказателства никъде не е предвидено задължение на служителя П. да положи или периодично да полага тест за проверка на знанията си. Доколкото в рамките на оперативната самостоятелност на органа по назначението е да прецени има ли нужда от инцидентен контрол върху знанията на служителя, е издадена заповед за това. Съдът не намира, че е налице нарушаване на тази заповед, тъй като

жалбоподателят се е явил своевременно в определения ден и час за провеждане на теста. Ако същия не е показал никакви знания, чрез непопълването на подготовения тест, това е основание за коригиране на годишната му оценка от атестацията за работата му при заеманата от него длъжност, както е записано и в самата заповед. Съдът не намира никакво основание за налагане на дисциплинарно наказание при положение, че П. стриктно е изпълнил заповедта и се е явил за провеждане на изпита, съобразно указанията на заповедта.

Съгласно разпоредбата н чл. 4, ал. 1 от ЗДСл държавният служител при изпълнение на своята служба се ръководи от закона и законосъобразните актове на органите на държавната власт, спазването и защитата на правата, законните интереси и свободите на гражданите, интересите на държавата. Неспазването на тези изисквания не се доказва в настоящото производство. Нарушен е и принципът за съразмерност по чл. 6 от АПК, съобразно който административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Преди всичко административните органи следва да упражняват своите правомощия по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Вярно е, че целта на дисциплинарно наказващия орган е да дисциплинира държавния служител при изпълнение на служебните му задължения и упражняване на служебните му правомощия, но от друга страна, налагането на дисциплинарното наказание следва да бъде последица от проведена процедура, при която се установява извършването на нарушението, във всички елементи /обективни и субективни/ от неговия фактически състав. Законодателят е предвидил възможност за дисциплинарна отговорност от служители, които не изпълняват служебните си задължения, като целта е в случаите на неизпълнението им или на неточно или забавено изпълнение да бъдат наказани служителите. Наказанието винаги е с двойна цел - да бъде наказан нарушителя и по този начин да се окаже предупредително въздействие върху останалите служители да изпълняват служебните си задължения стриктно. В случая с налагане на наказание при липсата на достатъчно обективни данни за извършено нарушение от страна на служителя и при липсата на обоснована преценка на чл. 91 ЗДСл са преследвани други цели /Решение № 9837 от 24.07.2017г. по адм. д. № 2305/2016 г., V отд. на ВАС, оставено в сила с Решение № 15266/12.12.2017 г. по адм. д. № 11712/2017г. на ВАС, Петчленен състав – II колегия; Решение № 6144 от 20.05.2016г. по адм. д. № 5752/2015г., V отд. на ВАС/.

С оглед изложеното, съдът приема заповедта за издадена от компетентен административен орган, без да са налице съществени нарушения на административно-производствените правила, но при неспазване на законоустановената форма, в противоречие с материалноправните разпоредби и целта на закона, поради което жалбата на Р. П. П. срещу Заповед № 12663-914/09.06.2020 г. на директора на ГДБОП, с която на П. е наложено дисциплинарно наказание „забележка“ се явява основателна, а заповедта като незаконосъобразна следва да бъде отменена.

По делото са направени искания за присъждане на разноски и от страна на процесуалния представител на жалбоподателя и от страна на ответника. Предвид изхода на спора, направеното от страна на процесуалния представител на ответника искане за присъждане на разноски се явява неоснователно и следва да се остави без уважение. На основание чл. 143, ал.1 от АПК искането на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на разноски се явява основателно и такива следва за му бъдат присъдени в размер на 500 лв., представляващи заплатено адвокатско възнаграждение.

Воден от горното на основание чл. 172 ал. 2 от АПК и чл. 124, ал. 1, изр. 2 от ЗДСл, Административен съд София - град, Второ отделение, 30 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Р. П. П. Заповед № 1266з-914/09.06.2020 г. на директора на Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“ – МВР, като незаконосъобразна.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“ – МВР да заплати на Р. П. П., ЕГН [ЕГН], от [населено място], сумата в размер на 500 /петстотин/ лева, представляваща направени по делото разноски.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 от АПК.

СЪДИЯ: